ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ — ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

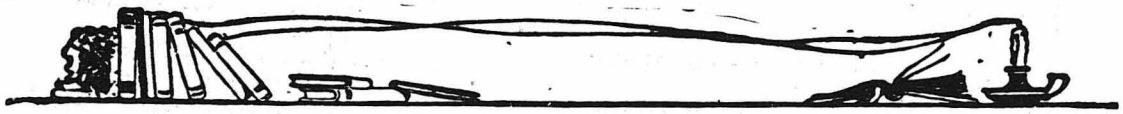

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κ' εὔρισκε παρηγοριά κρατῶντας διαρκῶς στά χέρια του τά μικρά ἐνθύμια ποὺχε ἀπὸ σᾶς καὶ τίς ἐπιστολές σας...

Ἡ θεία Μαγκὲ ἐστέναξε πονεμένα καὶ συνέχισε :

— Ὅ,τι εἶχε δικό σας τὸ κρατοῦσε τὶς ἡμέρες τῆς ἀρρώστειας του κοντά του καὶ λησμονοῦσε ἔτσι τὴν φρικτὴ κατάστασί του. Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὰ γράμματά σας καὶ τὰ μάτια του τρέχανε ποτάμι. Βύθιζε στὸν ὕπνο καὶ ψιθύριζε τ' ὄνομά σας. Τὸν ἔκαιγε ὁ πυρετός, παραληροῦσε καὶ φώναζε : —«Ἰωάννα, Ἰωάννα !... Ἀγάπη μου !...»

— Θειά Μαγκὲ, μοῦ ραγίζετε τὴν καρδιά.

— Ἄ, κόρη μου, ἂν ἤξερες πόσο μοῦ σπάραξε καὶ τὴν δική μου καρδιὰ τὶς ἡμέρες αὐτές. Εἶχε στιγμὲς ἡσυχίας, μὰ καὶ στιγμὲς ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως. Τότε ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί, χτυποῦσε τὸ στῆθος του, δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ, ἦταν σπαραγμὸς νὰ τὸν βλέπῃ κανείς. Κι' ὅταν κατάλαβε πειὰ πὼς θὰ πέθαινε, τότε μὲ κάλεσε κοντά του καὶ μοῦπε :

— Θεία Μαγκὲ, θέλω νὰ τὴν δῆς,θέλω νὰ τῆς πῆς πὼς τὴν ἀγαποῦσα ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Πὲς της πὼς πεθαίνω ψιθυρίζοντας τὸ γλυκὸ της ὄνομα, πὼς ἡ σκέψι μου τρέχει σ' αὐτή... Μοῦδωσε τὸ γράμμα καὶ μ' ὥρκισε νὰ σᾶς τὸ δώσω στὰ χέρια σας. Πόσο ἀγωνίσθηκε νὰ τὸ γράψῃ, Θεὲ μου. Ὁ πυρετὸς τὸν ἔψηνε, τὸ χέρι του ἔτρεμε, ποτάμι ἔτρεχε τὸ αἷμα ἀπ' τὸ στόμα του. Κι' ὅμως δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀφήσῃ στὴ μέση ἂν καὶ λιποθύμησε δυὸ φορές...

Ἡ Ἰωάννα ἄκουγε νοιώθοντας ἀπεφίγραπτη λύπη, ἀνέκφραστο πόνο. Δὲν ἔλεγε λέξι. Δὲν ἤθελε νὰ διακόψῃ τὴν θειὰ Μαγκέ. Ἔνοιωθε μιὰ ἀλλόκοτη εὐχαρίστησι, μιὰ πονεμένη γλύκα ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς γρηᾶς χωρικῆς.

Ἡ θειὰ Μαγκὲ συνέχισε :

— Ὅταν ἄρχισε τὸ ψυχορράγημά του δὲν ἄνοιγε τὰ χείλη του παρὰ γιὰ νὰ σὲ φωνάξῃ. Φαίνεται πὼς τὶς στιγμὲς αὐτὲς σ' ἔβλεπε μπροστά του, μὲ τὸ θολὸ του μυαλό, μὲ τὴν ἀδυνατισμένη του φαντασία... Πόσο γλυκὰ καὶ πονεμένα σοῦ μιλοῦσε τότε !... Τί παθητικὰ λόγια ποὺ ψιθύριζαν τὰ χείλη του !.. Μὲ τί πάθος, μὲ τί σπαραγμὸ σ' ἀποχαιρέταγε γιὰ πάντα !... Τὸν ἀκούγαμε καθισμένες μὲ τὴν ἀδερφή μου πλάϊ στὸ κρεββάτι του καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ συγκρατήσουμε τὰ δάκρυά μας. Ἡ φωνή του ἦταν σβυσμένη, ἔτρεμε ἐλαφρά, νόμιζες πὼς ἔρχοταν ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο. Σοῦ φώναζε : — «Ἀγάπη μου !... Ἀντίο ἀγάπη μου, ἀντίο γιὰ πάντα !... Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ γλυκειά μου ἀγάπη !... Ποτὲ πειά !... Ποτέ !... Ἰωάννα, πολυαγαπημένη μου, μὴν κλαῖς ! Λησμόνησὲ με... Αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτὸ μου καλή μου Ἰωάννα... Ζῆσε κ' εὐτύχησε στὸν κόσμο αὐτὸ Ἰωάννα... Δὲν θέλω νὰ γίνω ἐμπόδιο στὴ ζωή σου... Χαῖρε Ἰωάννα !... Ψυχή μου, καρδοῦλα μου... ἀγαποῦλα μου,γλυκειά μου ἀγάπη, χαῖρε !...» Τὴ στιγμὴ ἀκόμα ποὺ ἡ ψυχή του φτερούγισε στὸν οὐρανό, μαζὺ μὲ τὴν στερνή του πνοὴ βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του κ' ἕνα ὄνομα, τὸ δικό σου. Τραύλισε : —«Ἰωάννα !... Ἰωάννα !...» καὶ πέθανε !...

Ἡ Ἰωάννα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ πειά. Ἡ καρδιὰ της εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ πόνο. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ κλαίη σπαραχτικά, ἀπελπισμένα. Ἡ θειὰ Μαγκὲ ἔκλαιγε ἐπίσης. Μέσα στὸ δυνατὸ κλᾶμα της ἡ Ἰωάννα ψιθύριζε λόγια τρελλοῦ ἀπελπισμοῦ.

— Θεὲ μου !... Θεὲ μου !... Δὲν θὰ τὸν λησμονήσω ποτέ... Θ' ἤθελα νὰ πεθάνω, ναί, νὰ πεθάνω !...

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει...

Ἡ θειὰ Μαγκὲ συνῆρθε πρώτη. Σφόγγισε τὰ μάτια της καὶ προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Ἰωάννα :

— Φτάνει πειά, καλὸ μου παιδί, φτάνει... Θ' ἀρρωστήσῃς, ἀγόρι μου ! Πάψε νὰ κλαῖς πειά. Κύτταξε.. Ἡ ὥρα πέρασε !... Θ' ἀνησυχήσουν σπίτι... Θὰ τρέξουν νὰ σὲ ζητοῦν...Πρέπει νὰ γυρίσῃς στὴ μητέρα σου...

Ἡ Ἰωάννα σφόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ κύτταξε ἀνήσυχα γύρω της. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει πραγματικῶς. Στὸ σπίτι ἡ μαμά της θἄταν ἀνήσυχη τρομερά. Θἄτρεχαν καὶ θὰ τὴν ζητοῦσαν ἀσφαλῶς. Ἴσως νὰ πήγαιναν ζητῶντας την στὸ νεκροταφεῖο. Στὸ χωριὸ θὰ τὰ πρόσεχαν ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ ντροπὴ της θἄταν μεγάλη πειά.

Ἡ θειὰ Μαγκὲ σηκώθηκε τώρα ἐπάνω καὶ τῆς εἶπε :

— Πρέπει νὰ φύγω, δεσποινίς. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦν μαζύ. Δὲν πρέπει... Μὰ δὲν θέλω πάλι νὰ σᾶς ἀφήσω μόνη δῶ πέρα. Ἐλᾶτε, σηκωθῆτε καὶ σεῖς. Θὰ πᾶμε συντροφιὰ ὥς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους κι' ἐκεῖ θὰ χωρίσουμε.

Ἡ Ἰωάννα ὑπάκουσε. Σηκώθηκε, τακτοποίησε τὸ φόρεμά της, φόρεσε τὸ καπέλλο της βαθύτερα γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ κλαμένο της πρόσωπο καὶ ἀκολούθησε τὴ θειὰ Μαγκέ. Στὸ δρόμο ἡ γρηὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ τὶς συμβουλές της :

— Ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός παιδί μου, νὰ τὸν πάρῃ μαζύ του. Ἂς εἶνε ἀλαφρὸ τὸ χῶμα του !... Εἶσαι νέα σύ, εἶσαι γεμάτη ὑγεία, γεμάτη ὡμορφιές... Κρύψε τὸν πόνο βαθειὰ στὴν καρδιά σου καὶ μὴ τὸν ἀφήνῃς νὰ σὲ παρασύρῃ. Ἡ ζωὴ εἶνε μπροστά σου γεμάτη εὐτυχία. Δὲν πρέπει νὰ τὴν περιφρονήσῃς... Δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν ἔκαμα καλά, μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Θέλω νὰ πῶ πὼς, ἔκαψα ὅ,τι ἐνθύμιο εἶχε ἀπὸ σένα ὁ Ζώρζ. Καὶ τὶς ἐπιστολές σου.., Ἔτσι μοῦ εἶπε κι' ὁ γιατρός... Δὲν μοῦ θυμώνῃς γι' αὐτό ;

— Ὄχι, θειὰ Μαγκέ.

— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου.

Στὴν ἄκρη τοῦ δάσους στάθηκαν.

Ἡ θειὰ Μαγκὲ ἦταν πολὺ συγκινημένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ἡ γεροντικὴ της καρδια χτυποῖσε δυνατά. Ἔδωσε τὸ ἰσχνό, παχύ χέρι της στὴν Ἰωάννα γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ φιλήσω ; Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ σὲ ξαναδῶ πειά !... Εἶμαι τόσο γρηά !... Δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ τὸ δικό μου τέλος...

Ἡ Ἰωάννα ρίχτηκε πνιγμένη ἀπὸ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ θειὰ Μαγκὲ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της, καὶ τὴν φίλησε καὶ στὰ δυὸ βελούδινο, τριανταφυλλένια μάγουλά της :

— Χαῖρε !... Ὁ Θεὸς μαζύ σου, δεσποινίς !... Ἡ Παναγία νὰ γιατρέψῃ τὴ ραγισμένη σου καρδιά... Χαῖρε γιὰ πάντα... γιὰ πά.....

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτα περισσότερο. Ἡ συγκίνησί της ἦταν μεγάλη. Ἡ γλῶσσα της μπερδεύτηκε. Ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Ἰωάννας καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα, σφογγίζοντας τὰ βουρκωμένα της μάτια...

Βαθειὰ συγκινημένη γιὰ τὴν καλοσύνη καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς γρηᾶς ; χωρικῆς ἡ Ἰωάννα, ἔσφιξε στὸ στῆθο της τὸ γράμμα τοῦ Ζώρζ καὶ τρόβηξε ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ σπίτι της. Αἰσθανόταν μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία, ἔννοιωθε ἕνα τρομερὸ κενὸ γύρω της, σὰν ὅλα νἄχαν τελειώσει γι' αὐτή πειά...

Μόλις ἔφθασε πρὸς τὸ σπίτι ποὺ ἀφιλοξενοῦντο εἴδε τὴ μητέρα της στὸ παράθυρο. Ἡ κ. Λατοὺρ Μεσνὶλ μόλις τὴν ἀντίκρυσε ἄφησε ἕνα δυνατό, λαχταρισμένο ξεφωνητὸ κ' ἔτρεξε κάτω. Πήδησε γρήγορα τὶς σκάλες, βγῆκε στὴν αὐλὴ καὶ ἄνοιξε στὴν Ἰωάννα τὴν ἀγκαλιά της :

— Παιδί μου !...Κόρη μου !... Γιατὶ τὸκαμες αὐτό ; Ἂν ἤξερες πόσο ἀνήσυχη ἤμουν ; Ποῦ ἦσουν Ἰωάννα ;... Ἔβαζα χίλια δυὸ κακὰ μὲ τὸ νοῦ μου.Ἔτρεξα παντοῦ γιὰ νὰ σ'εὕρω.Ἡ ἀγωνία μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Εἶχα φρικτὲς κι' ἀπαίσιες προαισθήσεις... πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πειά. Ποῦ ἦσουν, Ἰωάννα ;...

Ἡ Ἰωάννα κατάλαβε πόσο κακὸ εἶχε κάμει στὴ μητέρα της καὶ τῆς μίλησε γλυκὰ καὶ ὑπάκουα :

— Συγχώρησέ με μαμᾶ... Εἶχα πάει ὥς τὸ δάσος. Κάθησα στὴ χλόη καὶ βυθίστηκα σὲ σκέψεις. Ἔτσι πέρασε φαίνεται ἡ ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω... Συμπάθησέ με... Σ' ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς πολύ...

— Ἀγαπημένο μου παιδί, μὴν στενοχωρεῖσαι. Ὅ,τι ἔγινε-ἔγινε... Νὰ ποὺ σ' ἔχω πάλι κοντά μου...

(Ἀκολουθεῖ)

Περπατοῦσε πάντα μόνη καὶ πάντα μελαγχολική.